

Tóm lại chỉ riêng 3 mục: du lịch, xử dụng nhân công rẻ hiện có (và đang thất nghiệp) và xuất cảng nguyên liệu, Việt Nam có thể, trong vòng 5 năm, thu vào trên 10 tỷ MK ngoại tệ, rất dễ dàng.

Nghĩa rằng nếu mảnh đất Việt Nam phì nhiêu, cây cối sẽ đâm chồi, nở mộng tốt tươi ngay.

Việt Nam phải có một chế độ dân chủ, trọng tự do, trọng nhân quyền, trọng quyền tư hữu, phải có một hệ thống pháp trị bảo đảm cho nhà đầu tư ngoại quốc, thì sự khuếch trương kinh tế mới có cơ hội phát triển. Nghĩa là Việt Nam phải đảo thái chế độ cộng sản hiện hữu.

Và trách nhiệm của chúng ta, giới trí thức đang sống ở hải ngoại, giới người đang nắm một phần nào cái chìa khóa sẽ mở cửa cho sự thay đổi chế độ bên trong nước ta, bốn phận đó không phải là nhỏ. Nếu các bạn thấy rằng sự trình bày của tôi, có phần hữu lý, xin các bạn cũng như tôi, chúng ta đều cùng có thái độ cứng rắn, nhất định đòi Hà Nội phải thay đổi thì mọi công trình kinh tế mới có cơ phát triển. Đảng cộng sản phải ra đi, nhường bước cho một chế độ dân chủ tự do thực sự. Sau đó chúng ta mới trở về phục vụ cho xứ sở mà tôi chắc chắn rằng, một số lớn chúng ta chẳng muốn đòi hỏi gì về lương tiền, sở hụi cả.

Chúng ta sẽ tìm mọi cách giúp đỡ xứ ta, trên lãnh vực chúng ta có thể làm được, và chúng ta, cũng như con cái chúng ta đều rất giỏi trên hết thảy mọi ngành hoạt động kinh tế, trên khắp năm châu, bốn bể, đang còng lưng phục vụ cho nước người.

Đây các bạn đang thấy tôi đã tự "cởi trói" cho mình rồi đó. Trong bài này tôi không dám chỉ trích ai, và nếu có lời nào đụng chạm, thì là hoàn toàn vô tình mà thôi, xin ai đó miễn chấp cho. □

Tịch Mịch

KHÚC ĐÀN

Sống ở đời phải cạnh tranh, cạnh tranh phải nhọc lòng mệt trí. Nếu người ta ngoài cái thì giờ lao động, thường hay khao khát một chốn tịch mịch để di dưỡng, tính tình. Đang ở chốn ồn ào, rộn rịp, đi vào nơi vắng vẻ êm đềm, còn gì thú vị bằng, chắc ai cũng được biết qua. Khi đi vào một ngôi chùa cổ kính bình tĩnh, người ta mới thấy thoải mái, tinh thần nhẹ nhàng, mới cảm thấy cảnh tịch mịch là quý, mang lại cho ta những giờ phút nghỉ đến những điều cao xa.

Nếu ta bỏ cái đời cạnh tranh, ta không thấy nhọc lòng, cuộc đời được phẳng lặng, lương tâm được yên ổn, tự nhiên trong lòng bình tĩnh. Trong cảnh tịch mịch, không những cái tục tình dễ dẹp được, mà cái đạo tâm dễ gây nên. Người ta đã bỏ lòng cạnh tranh, để sinh đạo đức. Ta thường nhân những khi canh khuya vắng vẻ một bóng một mình, bao nhiêu việc ban ngày gác bỏ; ngồi mà suy nghĩ xa xôi để sinh ra những tư tưởng hay, ý tứ lạ, mới biết rằng cái phần tốt đẹp, thanh cao của người ta chỉ xuất hiện trong cảnh tịch mịch. Như thế thời cái cảnh tịch mịch vừa đẹp xuôi cái bụng xấu, lại vừa khêu gợi cái lòng tốt của người ta, chẳng là một pháp dưỡng tâm rất hay, một cách di dưỡng tính tình rất nhẹ nhàng.

Ngày nay các nhà triết học xướng lên rằng người ta phải xung đột với người khác mới phát triển được nhân cách của mình; ai muốn lánh mình không ra tranh đua với đời là trái với nghĩa vụ làm người. Bây giờ mà bàn về cái thu tịch mịch có hợp thời không?

Nhưng mà con giông tố rồi có lúc qua, mà trời lại bình tĩnh như thường; những người bất đắc dĩ phải bỏ chốn thanh nhàn để ra chịu một phần lao động với đời, rồi cũng có lúc trở về nơi cảnh cũ. Triết học rồi cũng qua đi, vì từ xưa có triết học nào vĩnh viễn đâu.

Đời nay mà nói chuyện tịch mịch không là ngược đời, là câu chuyện trái mùa, mà có thể là câu chuyện bổ ích. □